

Netty van Kaathoven
De paardenmeiden 3
Knokken voor Zita

δ

Het vertrek

‘Weet je het echt helemaal zeker?’

vraagt Femke aan Sanne.

De drie paardenmeiden, Femke, Malaika en Sanne, zitten met een droevig gezicht op de omheining van een van de *paddocks*. De laatste kinderen van het ponykamp zijn net vertrokken.

De meiden hebben de afgelopen twee weken geholpen in de manege, maar maandag is de zomervakantie voorbij en begint hun school helaas weer.

‘Wat weet ik zeker?’

‘Dat je bij je vader gaat wonen, natuurlijk.’

‘Of kunnen we je nog overhalen?’

vraagt Malaika met haar liefste stemmetje.

‘Ik weet het helemaal niet zeker, en dat weten jullie heel goed.

Maar ik weet ook niet zeker dat ik bij mijn moeder wil blijven. Het is allebei niet leuk.

Waren mijn ouders maar nooit gescheiden.’

Sanne kijkt mokkend naar de neuzen van haar laarzen.

Ze veegt ze tegen elkaar om het zand eraf

te laten vallen. ‘Ik moet het maar gewoon

een jaar proberen bij mijn vader. Of zo ... misschien.’

‘Als je dan maar terugkomt na dat jaar.

Doe je dat?’ vraagt Femke.

‘Hoe weet ik dat nou? Misschien zijn jullie over een jaar ook wel verhuisd.’

‘Not! Ik ga hier echt nooit weg,’

protesteert Malaika.

De telefoon van Sanne piept.

Er is een verrassing voor je als je komt, leest ze.
Het is een bericht van haar vader.
Ze laat het aan haar vriendinnen zien.
‘Wat zou dat zijn?’ vraagt Malaika.
‘Ja, weet ik veel. Weer typisch mijn vader.
Schrijft iets vaags en hoopt dan dat ik snel
zijn kant op kom, om te horen wat hij bedoelt.
Hij zal de paardenstal wel af hebben
waar hij al een paar weken aan timmert.’
‘Kom, we gaan,’ beslist Femke.
‘Je bent toch niet meer over te halen. Waar is Rens?’
Rens was twee weken geleden een van de deelnemers
aan het eerste ponykamp en omdat er thuis
toch niemand op hem wachtte, is hij de tweede week
gebleven om samen met de paardenmeiden te helpen.
Hij woont in de buurt van Sannes vader,
dus nu gaan ze met zijn allen naar Drenthe.
Rens komt net aangesloft. Zijn rugzak op zijn rug,
zijn laarzen er aan de buitenkant aan vastgebonden
en zijn cap in zijn hand. ‘Gaan we?’
Sanne rent nog even de stallen in om elke pony
en elk paard een extra knuffel te geven.
Bij Black Boy, de jonge Fries die de laatste tijd
met stip haar lieveling was, blijft ze wat langer
staan. ‘Wacht op mij hè, jongen,’ fluistert ze
in zijn oor als hij belangstellend zijn hoofd
naar haar hand brengt. ‘Ik ga mijn vader
aan zijn kop zeuren tot hij jou voor me koopt.
Wil jij dat ook? Ja, toch?’ Dan loopt ze met
vochtige ogen door naar de box van Jumper.
Ook die krijgt een extra knuffel.
‘Kom nou, San, je maakt het jezelf alleen maar

moeilijker, je hebt ze allemaal al zes keer
gedag gezegd,' moppert Femke,
die haar achterna gelopen is. Nog één keer
kijkt Sanne om naar de paarden waar ze jaren
op gereden heeft. Waarop ze haar eerste rijlessen
heeft gehad, voor het eerst leerde galopperen.
En springen! Wel tien keer is ze eraf getuimeld
voordat ze goed in de *verlichte zit* kon blijven
bij een sprong. En nu ze het allemaal goed kan,
gaat ze weg. Omdat haar ouders zo nodig
moesten gaan scheiden. Maar bij haar vader
zal er straks een eigen paard komen! Tenminste,
als hij zich aan zijn woord houdt.
Een eigen paard is al jaren haar grote droom.

Het is een treurige optocht: de drie meiden
lopen zwijgend naar de kantine om
manege-eigenaar Roos een laatste knuffel te geven.
Rens sjokt achter hen aan en hond Jet sluit
met een hangende staart de rij.
'Jullie kijken of het een begrafenis is,' zegt Roos.
'Kom op, zeg! Straks heeft Sanne haar eigen paard,
jullie gaan er regelmatig een weekend naartoe
en gaan met zijn allen lekker rijden.
Sanne komt vast elke vakantie hier helpen,
zoals jullie altijd al deden. En haar paard
mag meekomen. Kop op, niet zo dramatisch!'
Sanne kijkt Roos dankbaar aan, voordat ze haar
een omhelzing geeft.
De andere meiden houden het bij een snelle zoen,
zij zullen ongetwijfeld volgende week alweer
in de stallen staan.

Rens twijfelt. Zoenen of niet? ‘Nou, dag dan maar.’ Hij steekt zijn hand op om Roos een high five te geven.

Roos beantwoordt zijn gebaar en houdt zijn hand daarna even vast. ‘Zul jij je ook nog eens laten zien hier?’ vraagt ze. ‘Ik zal je missen.’

Rens glundert van oor tot oor. ‘Ik zal kijken of ik tijd vrij kan maken,’ lacht hij.

Ze horen de claxon van een auto.

Femkes moeder brengt hen weg naar Drenthe, omdat Sannes moeder moet werken.

‘Wegwezen. Straks worden jullie nog sentimenteel,’ waarschuwt Malaika. Ze pakt haar tas en loopt naar de straat, waar de auto wacht.

‘Mam, we moeten even onze weekendtassen naar huis brengen, die van mij en Malai, en dan spullen ophalen bij Sanne en dan ...’ ratelt Femke.

‘Ho, ho, stop, rustig even. Hebben jullie je spullen nog niet weggebracht? Hoe moet dit allemaal in de auto?’

‘Nou kijk, nee, dat lukte niet, dat wegbrengen. Want kijk, we moesten natuurlijk ...’

‘... nog eindeloos urenlang alle pony’s en paarden verwennen,’ onderbreekt Femkes moeder haar.

‘Uhm ... ja zoiets dus, maar mam, je kunt toch ...’ Femkes moeder zucht. ‘Proppen en instappen.’

De tassen, slaapzakken en de rugzak van Rens passen met een beetje duwen net in de kofferbak, de meiden installeren zich op de achterbank en Rens met zijn lange benen stapt voor in. Als ze wegrijden en Roos naar hen zwaait,

buigt Femke zich tussen de stoelen door,
om lekker hard en lang op de toeter te drukken.
‘Weg hier, je jaagt de paarden op hol,’
moppert haar moeder. En inderdaad,
de jonge paarden in de wei naast de manege
gaan ervan galopperen en gooien hun achterbenen
in de lucht.
‘Doei! Tot dinsdag!’ roept Malaika naar de paarden.
Sanne en Rens kijken zwijgend achterom naar
de manege, die steeds verder uit het zicht verdwijnt.
Ze gaan op weg om weekendtassen te lozen
en de kleren en boeken van Sanne op te halen.
Propvol zit de auto. Daar gaan ze eindelijk ...

Gelukkig dat Femke en Malaika zich steeds weer
andere leuke dingen van de ponykampen herinneren,
die ze aan Femkes moeder willen vertellen.
Anders was het een saaie rit geworden,
want Rens en Sanne zitten er maar treurig bij.
Anderhalf uur later zijn ze bij het huis
van de oma van Rens. Daar woont hij al jaren.
‘Komen jullie even binnen,’ dringt de oma aan.
Malaika moet om haar lachen. Ze wist al van Rens
dat het geen alledaagse oma zou zijn,
maar dit had ze niet verwacht. Rens’ oma draagt
een lange, wijde jurk van Indisch katoen
met alle schakeringen geel en rood.
Daaronder heeft ze een oranje legging
en rode platte schoenen aan. In haar haar
zit een gigantische gele kunstbloem.
‘Waarom kijk je zo raar?’ vraagt Rens’ oma
aan Malaika.

‘Ik vind u een lekker gek mens,’ lacht Malaika.
‘Zo helemaal niet-oma-achtig.’
‘Ze is ook heerlijk gek,’ beaamt Rens,
terwijl hij zijn oma bijna doodknuffelt.
‘En ze bemoeit zich overal mee,’ zegt oma.
‘Vertel eens, Rens, welke van deze dames
heb je het hoofd op hol gebracht?’
Malaika krijgt een vreselijke kleur
door haar donkere huid heen, waarna oma haar
een vette knipoog geeft. Femke en Sanne
kijken elkaar met verbazing aan,
voordat ze onbedaarlijk in de lach schieten.
‘Oma, kan dat roddelen niet wachten
tot ze weg zijn?’
‘Ach ja, daar heb je gelijk in. Thee of cola?’
vraagt oma aan de anderen.
‘Ik geloof dat mam meteen door wil,’ zegt Femke,
als ze naar haar moeder kijkt,
die nog achter het stuur zit.
‘Kom op, niet zeuren, ik wil jullie leren kennen.
We brengen je moeder wel een kopje thee in de auto
als ze er niet uit komt.’
‘Dit heet dwingen,’ lacht Femkes moeder,
terwijl ze uit de auto stapt.

Voor ze het in de gaten hebben, zitten ze ruim
een uur onder de grote notenboom verhalen
te vertellen over de ponykampen. Over pony Vicca,
die gewond is geraakt op een buitenrit,
zwijgen ze allemaal. Dat moet Rens
straks maar vertellen als ze weg zijn.
‘En waar gaat jullie reis nu heen?’ vraagt oma.

‘Naar mijn vader.’ Sanne legt uit waar de boerderij van haar tante en oom staat. Daar woont haar vader nu in een vakantiehuisje op het erf.

‘Die mensen ken ik,’ zegt oma. ‘Je tante heeft jarenlang bij mij op het koor gezeten. Trudy, toch? Leuke vrouw. Doe haar de groeten.’

‘Doe ik,’ belooft Sanne. ‘Zullen we gaan?’

Nu heeft ineens iedereen haast om Sanne weg te brengen en te gaan kijken wat de verrassing is die haar vader beloofde.

Rens kijkt niet blij als hij de meiden

– schijnbaar nonchalant – een high five geeft.

‘Tot ooit,’ zegt hij.

‘Misschien zie ik je maandag op school,’ zegt Sanne verlegen.

Een verrassing

‘Hier rechtsaf,’ geeft Sanne aanwijzingen.
Ze slaan een zandpad in dat naar enkele boerderijen loopt. Verderop begint het bos.
‘Wow, San, je woont bij een bos!
Kun je straks meteen met een paard lekker gaan crossen,’ ziet Femke.
‘Het is ook wel een beetje afgelegen.’
Aan het gezicht van Malaika is te zien wat ze daarvan vindt. ‘Moet je straks ver fietsen naar school?’
‘Het hele stuk terug naar waar Rens woont. Volgens mij is de school bij hem in de wijk.’
‘Maar dat is wel tachtig kilometer! San, dat ga je toch niet elke dag doen? En als het dan regent of zo?’
‘Haha, het is maar een paar kilometer! En als het regent, neem ik de bus. Ik ben niet zo’n watje als jij.’
Het hondje van Sannes tante komt hen al tegemoet gekeft. Luid blaffend racet hij rond de auto, die stapvoets het erf oprijdt.
‘Stil, Snipper! Daar is Sanne.’
Tante Trudy probeert het hondje bij de auto weg te houden. Als Sanne uitstapt, gaat zijn blafstand meteen over in kwispelstand.
‘Hij kent je nog. Fijn dat je er bent. Wat zijn jullie laat!’
Tante Trudy geeft Sanne een zoen en de anderen een hand en vraagt hen om mee naar binnen te komen, in de grote verbouwde boerderij, waar zij

met oom Aart woont. Al is oom Aart bijna altijd op reis voor zijn werk. Femke en Malaika kijken hun ogen uit. De oorspronkelijke stal is verbouwd tot een megagrote huiskamer. ‘Is papa er niet?’ vraagt Sanne. ‘Hij wilde nog even snel iets ophalen. Daar kreeg hij tien minuten geleden een telefoontje over. Maar ik mag het niet verklappen.’ Niet verklappen? Wat zou hij toch van plan zijn? vraagt Sanne zich af. Ze zitten nog geen kwartier thee te drinken of daar komt haar vader al. Hij stapt met een big smile uit de auto. Sanne rent naar buiten en vliegt hem in de armen. Ze heeft hem de hele zomervakantie niet gezien. Best lang, vindt ze zelf. Als ze uitgeknuffeld zijn, doet Sannes vader de kofferbak open en hij haalt daar een hoofdstel uit. ‘Alvast voor jou,’ zegt hij. Met grote ogen van verbazing kijkt Sanne naar het hoofdstel en naar het zadel, dat nog in de kofferbak ligt. ‘Voor mij? Maar ik heb nog helemaal geen paard!’ ‘Wacht maar af.’ ‘Wat bedoel je, pap?’ Nu wordt Sanne helemaal nieuwsgierig. ‘Roep de anderen eens.’ Als iedereen buiten is, lopen ze naar de andere kant van het erf. Daar staat eerst het kippenhok met de grote bruine kippen, dan het huisje waar Sanne